

JOSEP GUINDO/BALLET DE CATALUNYA

Leander Rebhold (ex-Òpera de Hannover) i Mathilde Marlin (ex-Scala de Milà) a *Fast advance*, a Terrassa

Habemus companyia nacional de ballet?

ANÀLISI

Maricel Chavarría

És innegable l'esforç de superació que ha fet el Ballet de Catalunya (CNB) d'ençà que l'octubre passat es va presentar per primera vegada –amb no poques deficiències– dins de la temporada BBVA de Dansa de Terrassa. La seva posada de llarg no va passar de suficient si del que es tractava era d'avaluar una companyia que aspira a ser “nacional” (per molt que des de Madrid se li impedeixi d'incorporar el terme fora de les sigles).

Sembla, però, que la companyia que dirigeixen Elías García i Leo Sorribes, amb la desinteressada i molt necessària col·laboració del Centre Cultural Terrassa –que els en deixa les dependències per assajar i fins i tot els ha habilitat vesti-

dors–, ha tingut temps de meditar i treballar a fons durant aquests mesos, especialment en la seva actitud artística, que ha de correspondre a un conjunt professional, per moltes i greus mancances econòmiques que pateixi.

I a fe que les tenen: no hi ha Govern ni ajuts econòmics, i la situació sociopolítica no és propícia per aconseguir patrocinis i reformar la nau que a Terrassa ha d'allotjar tant la companyia com la seva acadèmia. Costa d'imaginar com sobreviuen aquests 21 ballarins, amb l'organització treballant gratis et amore. Tot i així, quan es tracta d'una companyia de repertori clàssic i neoclàssic, la categoria amateur no hi és. I aquí hi ha la contradicció: sense diners no hi ha qualitat, i sense qualitat no hi ha diners de la taquilla.

Doncs bé, així i tot, Sorribes i García, juntament amb Larissa Lezhnina a l'assistència artística i Àngeles Lacalle com a mestra de ballet, i per

descomptat aquest grup d'artistes arribats de cases d'òpera de tot el món, s'estan deixant la pell per arribar a un estàndard de qualitat. I per aconseguir-ho aquesta primavera han tingut un revulsiu: posar en marxa un Triple Bill, això és, tres blocs coreogràfics amb peces neo-

El que s'ha vist a Terrassa deixa intuir una aventura que pot omplir el buit de ballet; ara toca donar-los actuacions

clàssiques creades per al cas. Les dues primeres, a càrrec de coreògrafs internacionals com Remi Wörtmeyer, un australià que ha triomfat al Het Nationale Ballet d'Amsterdam, i Katarzyna Kozielska, de l'Stuttgart Ballet. I, finalment, un

bloc amb creacions del Ballet de Catalunya mateix: la del jove italià Lorenzo Misuri, ballarí i coreògraf júnior de la companyia, i la sorpresa final que va firmar Leo Sorribes sobre música electrosimfònica de Mason Bates. Tot això es va poder veure a la BBVA de Terrassa el cap de setmana passat, amb una clamorosa acollida del públic.

Wörtmeyer va proposar una tasca intel·lectual a *Concerto Mondrian*, inspirant-se en el purisme de Piet Mondrian i amb la música de Prokófiev. “Estic encantat d'haver treballat amb aquesta companyia jove, fàcil de modelar i amb un nivell increïble”, va dir. La seva concepció de les línies i l'estructura bàsica d'on partia el creador del neoplasticisme va quedar en mans de primeres figures de la companyia: la francesa Mathilde Marlin (abans a l'Scala de Milà), l'alemany Leander Rebholz (ex-Òpera de Hannover), Rebecca Storani, que va deixar el Ballet Nacional de Portugal per venir al de Catalunya, i David García, català sortit de l'Institut del Teatre, que celebrava així el seu debut professional.

En canvi, a *Since I fell for you*, Kozielska va fer servir Brad Mehldau per posar a prova la sensualitat i el sentit jazzy dels ballarins, encara massa pendents de la tècnica per deixar-se portar en els canvis de dinàmica que proposava la polonesa. Misuri va anar a cop segur amb el famós *Trio per a piano núm. 2* de Schubert i temes de Ryuichi Sakamoto: la seva correcta *Loro in lei* –una altra peça de conjunt– va quedar desbordada pel dinamisme de la traca final, el *Fast advance* de Sorribes. El director general del Ballet de Catalunya es va descobrir com un creador ambiciós, deutor de Forsythe –el diàleg amb la música de Bates recorda la de Thom Willems al clàssic *In the middle somewhat elevated*–, i de l'exigència de Kylián, amb canvis de dinàmica sobtats i un treball neoclàssic a les puntes i lliure i contemporani al tors.

El que es va veure aquest cap de setmana a Terrassa podria ser l'inici d'una sòlida aventura que semblava impossible a Catalunya: un corpus que ompli el buit que hi ha en matèria de ballet. Habemus companyia nacional? Potser és aviat per asseverar-ho, però la pilota és a la teulada dels teatres i ajuntaments del país. A ells els correspon donar-los l'oportunitat de rodar, i al públic, la de jutjar i gaudir del seu art. ●

El talent musical local s'exhibeix a la Primavera als Barris

REDACCIÓ
Barcelona

El Primavera Sound i Heineken organitzen a partir d'avui el festival Primavera als Barris, un cicle de concerts per descobrir els talents emergents de Barcelona. Aquesta iniciativa costarà per quart any consecutiu la música en directe als centres cívics i espais culturals de barris de Barcelona i Sant Adrià de Besòs.

Aquest cicle comença avui al Centre Cívic Parc Sandrau al barri de Poblenou amb les actuacions de Muñeco i el seu peculiar postrock, i de PIVOT i la seva música electrònica.

La pròxima cita serà al Casal de Cultura de Sant Adrià de Besòs dimarts vinent, 8 de maig, quan agafin el relleu la música urbana de Mc Buseta i el mestissatge de Maní Picao. El 10 de maig el Primavera als Barris arribarà al Centre Cívic Can Clariana Cultural a Congrés-Indians amb el rock de Medalla i Malachi Estéreo. El penúltim concert tindrà lloc al Centre Cultural Albareda de Poble Sec el 17 de maig, on actuaran Cor Blanc amb el seu característic pop electrònic, i Goiko amb el seu soul psicodèlic.

El tancament d'aquesta edició del Primavera als Barris serà a l'Espai Jove La Fontana, a Gràcia, el 24 de maig, quan sortiran a escena les variants de música urbana de One Path i Nu Drama. Tots els concerts començaran a les 19.30 hores.

Aquesta proposta es presenta com l'avantsala gratuïta del Primavera Sound 2018, que se celebrarà entre el 28 de maig i el 3 de juny. ●

Josep Lluís Badal i Pau Miró, premis Crítica Serra d'Or de novel·la i teatre

MAGÍ CAMPS
Barcelona

La seu històrica d'Endesa a Barcelona va ser l'espai on ahir es van lliurar els premis Crítica Serra d'Or del 2018 i, ahir, va servir de metàfora sobre el que és la cultura. Damunt de la pantalla on es projectaven els premis, uns antics instruments elèctrics testimonien el que havia estat la Fecsa. Uns cartells indicaven tres “convertidors” numerats, que Josep Lluís Badal, premi de novel·la per *Les coses que realment han vist aquests ulls inexistent*, va comparar amb la literatura. Va esmentar l'institut El Palau i les diferències de sou per concloure que “les lletres ens uneixen en un lloc comú”, com aquells convertidors.

Badal agraint el premi de novel·la

També Mercè Ibarz, premi d'assaig per *L'amic de la finca roja*, va fer referència al rellotge aturat que presidia la sala com a imatge del moment que viu la societat catalana, en què “els llibres i la cultura són la resistència”, i va expressar el desig que el rellotge es posi en marxa. El premi de poesia el va rebre Teresa d'Arenys, que va recordar el pare Josep Massot, director de la revista *Serra d'Or* i de les Publicacions de l'Abadia de Montserrat, absent per convalescència, perquè ella en va ser alumna i a les seves classes va escriure alguns dels sonets ara premiats, i tot i així la va aprovar.

Adrià Pujol Cruells es va endur el premi de traducció per *L'eclipsi*, de Georges Perec, una filigrana que va molt més enllà de la tra-

ducció perquè la novel·la no conté cap paraula amb la lletra *a*, i que va servir a l'autor per proclamar que “el català té una salut de ferro”, contra tots els que diuen que “va coix i està moribund”.

Entre fragments de cançons d'Antònia Font, Blaumut i Sopa de Cabra, Marc Gil va recollir el premi de recerca per *Barcelona al servei del Nuevo Estado. Depuració de l'Ajuntament durant el primer franquisme*, justament quan l'Ajuntament de la ciutat ha iniciat els tràmits per anul·lar els expedients de depuració als funcionaris municipals represaliats pel franquisme.

En l'apartat teatral, Pau Miró va rebre el premi per *Un tret al cap* i va aprofitar per reivindicar la vitalitat del teatre català, amb tot d'autors que estrenen a Europa i Amèrica. La seva peça sobre el periodisme li va permetre fer una reflexió sobre “el moment fumat de la informació, per la precarietat laboral i les notícies falses”, situació que sobreviu “gràci-

es al compromís ètic individual del periodista”.

El premi a l'espectacle teatral va ser per a Aleix Fauró i Isis Martín per *Medusa*, de La Virguería. I com a proposta interessant, *Perra de nadie*, de Marta Carrasco, que va dedicar el premi al seu avi, Carrasco i Formiguera, que “a les se-

L'abat de Montserrat va demanar “retornar el nom de cada cosa” defugint la postveritat i les ‘fake news’

ves cartes de la presó explica una situació similar a l'actual”.

L'abat Soler va recordar Espriu i la necessitat de “retornar el nom de cada cosa” no sols mantenint ‘els mots’ i la parla, sinó també defugint la postveritat i les *fake news* que ens assetgen des de tants àmbits en el pla informatiu”. ●